

Sygn. akt III Ca 914/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Pawlik

Sędziowie: SO Gabriela Sobczyk (spr.)

SR (del.) Marcin Rak

Protokolant Aneta Puślecka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2015 r. na rozprawie sprawy

z wniosku (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.

z udziałem H. K., P. M., A. C. i T. W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 23 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ns 628/11

postanawia:

- 1. sprostować część wstępną zaskarżonego postanowienia poprzez wykreślenie słów (...);**
- 2. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie 1 w ten sposób, że stwierdzić, iż wnioskodawczyni (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w Z. nabyła przez zasiedzenie z dniem 21 października 2013 r. własność działki o numerze (...) położonej w Z. przy ulicy (...), arkusz mapy 3 obręb 12 o powierzchni 0,0264 ha zapisanej w księdze wieczystej o nr (...);**
- 3. oddalić apelację w pozostałej części;**
- 4. oddalić wnioski o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego;**
- 5. przyznać kuratorowi adwokat M. T. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zabrze kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym kwotę 138 zł (sto trzydzieści osiem złotych) podatku od towaru i usług, tytułem wynagrodzenia za zastępowanie nieznaney z miejsca pobytu uczestniczki postępowania T. W. w postępowaniu odwoławczym.**
- 6. nakazać pobrać od wnioskodawczynie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zabrze kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Tomasz Pawlik SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w Z. wystąpiła o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) o powierzchni 0,0264 ha, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Zabrze, Wydział VI Ksiąg Wieczystych została urządzona księga wieczysta nr (...).

W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że na przełomie lat 70. i 80. ubiegłego stulecia wzniosła wielorodzinny budynek mieszkalny. Spółdzielnia przed dniem 5 grudnia 1990 r. była posiadaczem działki, jednakże nie uzyskała ani prawa własności działki, ani użytkowania wieczystego. Okazało się bowiem, że Skarb Państwa nie jest właścicielem gruntu i nie upłynął również okres pozwalający na zasiedzenie nieruchomości. Wnioskodawczyni podała następnie, że wartość gruntu wynosi 36.900 zł. Wskazała, iż z treści księgi wieczystej wynika, że współwłaścicielami nieruchomości są K. G., M. C., H. Z., H. K., M. M. i P. M.. Podniosła, iż według jej informacji, większość z tych osób nie żyje.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2011 r. wezwano do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania H. D. K., M. M. i P. M..

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania P. M. wniósł o oddalenie wniosku. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż wnioskodawczyni nie sprecyzowała od jakiej daty rozpoczął bieg termin zasiedzenia, ani czy była posiadaczem w dobrej lub w złej wierze. Podniósł ponadto, że przed tut. Sądem, pod sygn. akt I C 381/07, toczy się sprawa pomiędzy tymi samymi stronami o odpłatne przeniesienie własności nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...).

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2012 r. wezwano do udziału w sprawie w charakterze uczestniczki postępowania T. W. i ustanowiono dla nieznaney z miejsca pobytu uczestniczki postępowania kuratora procesowego w osobie adw. M. T.. W odpowiedzi na wniosek z dnia 1 lutego 2013 r. kurator uczestniczki wniósł o oddalenie wniosku, wskazując, że nie upłynął jeszcze 30-letni termin zasiedzenia, liczony od dnia 5 grudnia 1990 r.

Pismem z dnia 11 czerwca 2013 r. wnioskodawczyni ostatecznie sprecyzowała żądanie domagając się stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości z dniem 1 stycznia 2013 r. i wskazując jako podstawę prawną art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 176 § 1 k.c. Podała, iż budynek przy ul. (...) został odebrany protokołem z dnia 30 września 1983 r., a ponieważ budowa tego typu obiektu trwała kilka lat, nieruchomość z całą pewnością była we władaniu (...) w dniu 1 stycznia 1983 r. W związku z tym za datę początkową biegu terminu zasiedzenia przyjęto dzień 1 stycznia 1983 r. Wnioskodawczyni wskazała ponadto, że (...) od początku administrowała nieruchomością, opłacała podatki gruntowe, remontowała, odśnieżała, położyła chodnik, wybudowała śmietnik i zajmuje się zielenią.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 grudnia 2013r. Sąd rejonowy w Zabrze oddalił wniosek i ustalił, że koszty postępowania ponosi w całości wnioskodawczyni przy czym ich szczegółowe wyliczenie tych kosztów polecił referendarzowi.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, że nieruchomość położona w Z. przy ul. (...) o powierzchni 0,0264 ha w postaci działki o nr (...) posiada księgę wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zabrze. Jako właściciele nieruchomości wpisani są w księdze K. G., M. C., F. C., H. Z., H. K., M. M. i P. M.. Właściciele działki o nr (...) oraz innych działek przy ul. (...) zostali pozbawieni władania nieruchomością w latach 1977-1980.

Na działce znajduje się część budynku mieszkalnego wielorodzinnego, którego właścicielem jest (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w Z.. Budowa bloku została rozpoczęta na podstawie decyzji Prezydenta Miasta Z. z dnia 10 listopada 1978 r. Ukończono ją w 1983 r., a odbiór budynku nastąpił w dniu 30 września 1983 r. Wokół budynku są kwiaty, trawniki i krzewy. Do klatek schodowych prowadzą chodniki, które zostały położone w czasie budowy bloku.

Sąd Rejonowy ustalił, że (...) przeprowadza okresowe kontrole stanu technicznego budynku, prace remontowe i modernizacyjne, a także uiszcza podatek od nieruchomości. Począwszy od 1985 r. wyremontowano dach, wymieniono stolarkę i drzwi klatek schodowych, pomalowano klatki schodowe i pomieszczenia wspólnego użytku. Ponadto, w 2005 r. ocieplono ściany szczytowe bloku, w 2009 r. ściany balkonowe. Pracownicy (...) zajmują się zapewnieniem porządku na klatkach schodowych, koszeniem trawników, odśnieżaniem. Spółdzielnia dba o wywóz śmieci i zatrudnia

gospodarza domu. Konserwatorzy spółdzielni dokonują drobnych napraw. Spółdzielnia dba też o instalacje wewnątrz mieszkań i w piwnicach. Corocznie dokonuje przeglądów instalacji gazowej i kominowej oraz co 5 lat sprawdza instalacje wewnętrzne w mieszkaniach lokatorów. Tego rodzaju czynności są podejmowane od momentu zasiedlenia. Formalności związane z mieszkaniami w budynku wielorodzinnym przy ul. (...), dotyczące m.in. czynszu i remontów, mieszkańcy załatwiają w (...).

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że w dniu 31 października 2007 r. wnioskodawczyni wniosła do tut. Sądu pozew o odpłatne przeniesienie własności nieruchomości w postaci działki o nr (...), położonej w Z. przy ul. (...). Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2011 r. postępowanie w tej sprawie zostało zawieszona na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c., z uwagi na śmierć uczestników postępowania.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał na treść art. 172kc oraz na to, że z w/w przepisu wynika, iż przesłankami zasiedzenia własności nieruchomości są: posiadanie, które ma cechy posiadania samoistnego oraz upływ czasu. Wymagana jest ponadto odpowiednia kwalifikacja posiadania według kryterium złej lub dobrej wiary w chwili jego uzyskania. Posiadaczem w złej wierze jest ten, kto wie albo wiedzieć powinien, że prawo własności nie przysługuje jemu, lecz innej osobie. Przesłanki te muszą zostać spełnione kumulatywnie.

Wskazał ponadto, że wskazane w treści art. 172 k.c. oraz art. 176 § 1 k.c. terminy obowiązują od dnia 1 października 1990 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. z 1990 r. Nr 55, poz. 321). Nastąpiło wówczas przedłużenie o 10 lat terminów zasiedzenia nieruchomości, które obowiązywały wcześniej. W przypadku objęcia posiadania w dobrej wierze był to termin 10 lat, a w razie objęcia posiadania w złej wierze – 20 lat. W razie przeniesienia posiadania uzyskanego w złej wierze był to również termin 20 lat. Zgodnie z art. 9 wskazanej ustawy do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy ustawy. Oznacza to, że zasiedzenie, którego obowiązujący poprzednio krótszy termin nie upłynął jeszcze do dnia 1 października 1990 r., biegnie dalej z zastosowaniem nowych, wydłużonych terminów.

W ocenie Sądu Rejonowego w rozpoznawanej sprawie wnioskodawczyni nie wykazała, iż przesłanki zasiedzenia zostały spełnione. Wnioskodawczyni była w stanie wykazać, iż objęła nieruchomość w posiadanie w 1983 r. Niewątpliwie nastąpiło to najpóźniej z dniem 30 września 1983 r., kiedy to nastąpił odbiór budynku mieszkalnego wielorodzinnego, którego właścicielem jest spółdzielnia. W praktyce, przed wskazaną datą, prowadzone były na nieruchomości prace budowlane, wobec czego za wiarygodną datę objęcia nieruchomości w posiadanie można uznać wskazany przez wnioskodawczynię dzień 1 stycznia 1983 r. W tej sytuacji 30-letni termin, o którym mowa w art. 172 k.c. upłynąłby z dniem 1 stycznia 2013 r. Wnioskodawczyni w ocenie Sądu Rejonowego nie wykazała jednakże, iż posiadanie nieruchomości miało charakter posiadania samoistnego.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 336§1kc, posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel. Stan posiadania współtworzą: fizyczny element (corpus) władania rzeczą oraz intelektualny element zamiaru (animus) władania rzeczą dla siebie (animus rem sibi habendi). Przy ustalaniu charakteru posiadania należy kierować się manifestowanym na zewnątrz wobec otoczenia zachowaniem posiadacza. Wola posiadacza samoistnego nie może być ukryta – chodzi o jawny dla otoczenia, niedwuznaczny zamiar. Posiadaczem zależnym jest natomiast ten, kto faktycznie włada rzeczą jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą.

Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni wykazała, iż od chwili wzniesienia budynku zajmuje się remontami budynku, drobnymi naprawami, utrzymaniem porządku, dba o odśnieżanie okolic budynku oraz zieleń. Pracownicy spółdzielni przeprowadzają okresowe przeglądy instalacji gazowej i kominowej. (...) uiszcza ponadto podatek od nieruchomości. W ocenie Sądu Rejonowego samoistnemu posiadaniu nieruchomości przeczy jednakże jedna istotna okoliczność. Jest nią wytoczenie powództwa w sprawie o sygn. akt I C 381/07 w dniu 31 października 2007 r. Wnioskodawczyni domagała się w tej sprawie odpłatnego przeniesienia własności nieruchomości w postaci działki, której dotyczy niniejsze postępowanie. W ocenie Sądu Rejonowego trudno uznać podjęcie tego rodzaju kroków

za oznakę traktowania nieruchomości jak nieruchomości własnej. Nie można też przyjąć, że wnioskodawczyni zachowywała się w ten sposób jak jej właściciel. Jest bowiem oczywiste, iż właściciel nieruchomości nie występuje o odpłatne przeniesienie prawa własności swojej nieruchomości. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawca nie wykazał jednej z koniecznych przesłanek stwierdzenia nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, co musiało skutkować oddaleniem wniosku. O zależnych charakterze posiadania świadczą również prowadzone z właścicielami rozmowy dotyczące ustalenia warunków wykupu i kręgu właścicieli nieruchomości.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Apelację od tego postanowienia w całości złożyła wnioskodawczyni, (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w Z..

Zarzuciła ona temu postanowieniu naruszenie przepisów prawa materialnego., a to art. 172kc w zw. z art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy kodeks cywilny poprzez jego bezpodstawne niezastosowanie polegające na oddaleniu wniosku o zasiedzenie w sytuacji, kiedy istniały podstawy od uwzględnienia wniosku i zostały spełnione przesłanki niezbędne do stwierdzenia zasiedzenia. Zarzuciła naruszenie art. 336kc poprzez jego błędna wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że posiadanie wnioskodawczyni nie było posiadaniem samoistnym, lecz posiadaniem zależnym. Zarzuciła też naruszenie art. 339 kc poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że wystąpienie przez wnioskodawczynię o odpłatne przeniesienie własności nieruchomości powoduje wzruszenie domniemania samoistności posiadania. Stawiając te zarzuty Sąd Rejonowy wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie, że wnioskodawczyni (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w Z. nabyła z dniem 1 stycznia 2013r. na własność przez zasiedzenie nieruchomość położoną w Z. przy ulicy (...) stanowiącą działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Zabrze Wydział VI Ksiąg wieczystych prowadzona jest księga wieczysta (...) i zasądzenie od uczestników postępowania na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W uzasadnieniu wnioskodawczyni wskazała, że w jej ocenie zasadnie Sąd Rejonowy przyjął, że wnioskodawczyni objęła w posiadanie nieruchomość w dniu 1 stycznia 1983r, zatem okres 30 lat minął w dniu 1 stycznia 2013r., a z całą pewnością nie później niż 30 września 1983 roku miało miejsce objęcie w posiadanie nieruchomości przez wnioskodawczynię.

Odnosząc się do zasadniczego argumentu przytoczonego przez Sąd Rejonowy o braku samoistności posiadania przez wnioskodawczynię skarżąca wskazała na orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące posiadania samoistnego i tego, że podjęcie przez posiadacza czynności zmierzające do nabycia przez posiadacza własności w innym trybie niż przez zasiedzenie przed upływem terminu zasiedzenia nie wpływają na utratę cechy samoistności posiadania. Zatem w ocenie skarżącej wytoczone przez nią powództwo o odpłatne przeniesienie posiadania, a następnie wniesiony wniosek o stwierdzenie jej zasiedzenia na podstawie przepisów kodeksu cywilnego świadczą jedynie o tym, że posiadacz ma świadomość braku tytułu prawnego do nieruchomości i zmierza do jego uzyskania w jednym z wymienionych trybów ustawowych, a to do zalegalizowania wykonywanych faktycznie uprawnień właścicielskich. Wskazała ponadto, że wnioskodawczyni dąży w niniejszym postępowaniu do stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie własności posiadanej nieruchomości jako posiadacz samoistny w złej wierze. Oznacza to, że miała świadomość, iż prawo własności nieruchomości przysługuje innemu podmiotowi (lub podmiotom). Zatem w ocenie skarżącej argumentacja Sądu Rejonowego jest błędna.

Nadmienił, że uczestnicy postępowania nie podjęli żadnej czynności procesowej, która spowodowałaby przerwania biegu zasiedzenia, do takich czynności należy bowiem stosować odpowiednio art. 121-124kc. W czasie biegu zasiedzenia żaden z uczestników postępowania nie podjął takiego działania, które byłoby skierowane przeciwko wnioskodawczyni i mogło zostać uznane za akcję zaczepną bezpośrednio zmierzającą do pozbawienia jej posiadania. Skarżąca zaznaczyła, że po wniesieniu powództwa z 2007r. nie zaszły żadne okoliczności, które wskazywałyby na to, że wnioskodawczyni faktycznie przestała władać nieruchomością jak właściciel. W dalszym ciągu wykonuje wszelkie czynności administracyjne, zajmuje się remontami, bieżącymi naprawami na nieruchomości, uiszcza podatek od nieruchomości. Jej zachowanie świadczy o tym, że włada gruntem jak właściciel, a nie jak posiadacz zależny. Sąd

pierwszej instancji w ocenie skarżącej nie przedstawił argumentów przemawiających za uznaniem że posiadanie (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Z. należy traktować jako posiadanie zależne w rozumieniu art. 336 kc.

Uczestnicy postępowania P. M. i H. K. wnieśli o oddalenie apelacji. Podobnie kurator dla nieznannej z miejsca pobytu T. W..

Sąd Okręgowy nie wymienił w treści swego postanowienie jako uczestnika M. M., mimo objęcia go przez Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2011r., o wezwaniu do udziału w sprawie, albowiem w dacie tego postanowienia M. M. nie żył, gdyż zmarł 28 listopada 2007r.(akt zgonu k. 52). Zatem nigdy nie stał się on uczestnikiem niniejszego postępowania.

Stało się to podstawą sprostowania zaskarżonego postanowienia dokonanego przez Sąd Okręgowy w trybie art. 350§3kpc w zw. z art. 13§2kpc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest w pełni uzasadniona. Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne są prawidłowe i zarzuty apelacji nie zmierzają do ich podważenia. Sąd Okręgowy dostrzegł jedynie konieczność ich uzupełnienia poprzez wskazanie, że z dokumentacji dotyczącej budynku położonego w Z. przy ul. (...) po raz pierwszy pojawia się oznaczenie wnioskodawczyni jako władającego w dniu 20 października 1983r. M. to miejsce zarówno w decyzji – pozwoleniu na użytkowanie wydanej przez Urząd Miejski w Z. Wydział Urbanistyki, Architektury i Nadzoru Budowlanego z dnia 20 października 1983r.(k. 11akt) oraz w części wstępnej książki obiektu budowlanego wydanej przez ten Urząd w tym samym dniu(k. 233). Z tym uzupełnieniem Sąd Rejonowy przyjmuje ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

W ustalonym stanie faktycznym przedmiotem zarzutów apelacji stało się uznanie przez Sąd Rejonowy w Zabrze, że wszczęcie postępowania w sprawie I C 381/07 przez wnioskodawczynię o odpłatne nabycie nieruchomości wskazuje na brak samoistności posiadania wnioskodawczyni. Na pojęcie samoistności składają się dwa pojęcia: corpus (element fizyczny) i animus (element zamiaru władania rzeczą dla siebie. Wywód Sadu rejonowego prowadzi do wniosku, że zakwestionował on zamiar posiadania wnioskodawczyni.

Sad Okręgowy nie podziela tego stanowiska Sądu Rejonowego. Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego wydanego na tle regulacji art. 172§1i 2kc oraz art. 336 kc, przytoczonego przez skarżącą w apelacji jednoznacznie wskazuje na ugruntowane stanowisko judykatury, z którym wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia pogląd Sądu Rejonowego pozostaje w sprzeczności.

W postanowieniu z dnia 15 października 2010r., sygn. akt V CSK 65/10 w sposób jednoznaczny Sad Najwyższy wskazał, że samoistny posiadacz w złej wierze nie pozbawia swego posiadania przymiotu samoistności z powodu zwrócenia się do właściciela rzeczy z ofertą jej nabycia. Podobne poglądy Sąd Najwyższy zawarł też w innych orzeczeniach (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012r., sygn. akt V CSK 552/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2011r. sygn. akt III CSK 251/10, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2009r. ,sygn. akt I CSK 430/08), wyraźnie rozgraniczając świadomość, że innej osobie przysługuje przymiot właściciela od posiadania samoistnego, na które składają się zamiar posiadania rzeczy dla siebie i faktyczne władanie rzeczą jak właściciel. Sąd Najwyższy wskazywał, że świadomość posiadacza, że wykonywane wobec rzeczy prawo nie przysługuje ma znaczenie jedynie dla oceny jego złej lub dobrej wiary i w związku z tym decyduje o tym, jaki okres jest potrzebny do zasiedzenia nieruchomości. O tym natomiast, czy posiadanie jest samoistne rozstrzyga stan woli posiadacza i jej uzewnętrznienie. Posiadacz, który wie, że nie jest właścicielem, ale chce posiadać nieruchomość tak jak właściciel i wolę swoją manifestuje jest posiadaczem samoistnym.

Odnosząc te wywody do okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, że zabudowanie nieruchomości, przydział lokali na rzecz spółdzielców czy inne ich wykorzystanie, administrowanie nią, czynienie remontów, bieżących

przeглядów, płacenie podatku od nieruchomości przez wnioskodawczynię co nie było w sprawie kwestionowane stanowi o wyrażeniu przez nią zarówno corpus jak i animus posiadania samoistnego.

Na taki charakter posiadania nie wpłynęło zatem wniesienie przed upływem terminu zasiedzenia powództwa o odpłatne nabycie nieruchomości, której dotyczy postępowanie. Zasadnie w apelacji skarżąca wskazuje, że dochodzi w niniejszej sprawie stwierdzenia nabycia własności przez zasiedzenie powołując się na złą wiarę. Zatem element dobrej wiary

(świadomości, że jest właścicielem) nie składał się na jej stanowisko w sprawie.

W tych okolicznościach, uznać należało, że minęło od objęcia przez (...) Spółdzielnię Mieszkaniową (...) tej nieruchomości w posiadanie samoistne ponad 30 lat, a zatem spełnione zostały wszystkie przesłanki do stwierdzenia zasiedzenia. Podzielić należy też ustalenia Sądu, jak i stanowisko apelacji, że ze strony uczestników postępowania w tym czasie nie miały miejsca żadne czynności podejmowane przed właściwymi organami skierowane bezpośrednio na odzyskanie władztwa nad rzeczą (czynności w zakresie windykacji tej nieruchomości). Nie jest taką czynnością powołane przez uczestników w toku postępowania odwoławczego stanowisko procesowe w postaci sprzeciwienia się wnioskowi w niniejszej sprawie. Nie ma ono charakteru zaczepnego.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał podstawy do dokonania zmiany zaskarżonego postanowienia w punkcie 1. Jako początek biegu terminu zasiedzenia Sąd przyjął wynikającą z materiału sprawy (zgromadzonych w niej dokumentów) datę 20 października 1983r., kiedy to, co niewątpliwie wynika z dokumentów, wnioskodawczyni była w posiadaniu samoistnym nieruchomości. Koniec terminu zasiedzenia z art. 172§2kc przypadał na 20 października 2013r., a z dniem 21 października 2013r. wnioskodawczyni stała się właścicielką nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) o powierzchni 0,0264 ha, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której została urządzona księga wieczysta nr (...).

Uznając zatem zasadność apelacji na podstawie art. 386§1kpc w zw. z art. 13§2kpc orzeczono o zmianie zaskarżonego postanowienia.

Jednocześnie uznano brak podstaw do zmiany tego postanowienia w punkcie 2, a to co do kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, ponieważ postępowanie niniejsze toczyło się w interesie wnioskodawczyni i to ona je zainicjowała. Zatem zgodnie z zasadą z art. 520§1kpc winna ponieść koszty tego postępowania. Tym samym apelacja w części, w jakiej wnioskodawczyni domagała się zasądzenia kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji od uczestników postępowania podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 13§2kpc.

Zasadę z art.520§1kpc zgodnie z którą każdy z zainteresowanych ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie należało też odnieść w okolicznościach niniejszej sprawy do postępowania odwoławczego z podobnych przyczyn, dla których uznano zasadność orzeczenia na tej podstawie w zakresie postępowania pierwszoinstancyjnego. Jednocześnie Sąd Okręgowy przyznał kuratorowi nieznanemu z miejsca pobytu uczestniczki postępowania T. W. wynagrodzenie w kwocie 738 zł, nakazując pobrać je od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa. Jak już wskazano, postępowanie toczyło się w interesie wnioskodawczyni i przyznane wynagrodzenie było wydatkiem w tym postępowaniu wszczętym przez wnioskodawczynię, zatem to ją winno obciążać jako koszt postępowania, stosownie do art. 83 ust.1 i 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy w dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych(t. jedn. Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.). Wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie §1 ust.1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013r. poz.1476) w zw. z §8 pkt1 w zw. z §6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(t. jedn. dz. U. z 2013 poz. 461).

SSR(del.) Marcin Rak SSO Tomasz Pawlik SSO Gabriela Sobczyk